

Nedeľa 17. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 17.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus C). Navrhované témy
sú: získať si Božie srdce; modliť
sa ako deti; vytrvalosť v
modlitbe.

V PRVOM ČÍTANÍ Omše je úryvok z
Genezis, v ktorom Abrahám prosí za
spravodlivých v Sodome a Gomore.
Tento dialóg je jednou z
najdojímavejších stránok Starého
zákona. Pán sa chystá zničiť mesto,
ktoré je ponorené do hriechu. Ale
patriarcha, v tóne zároveň úctivom a

plnom dôvery, trvá na svojej prosbe o milosrdenstvo s rastúcou smelosťou, ako keby sa vtláčal do Božieho srdca, aby preskúmal jeho súciti a zároveň ho vyvolal.

Už v Starom zákone je podstatou modlitby toto: človek sa nachádza medzi dobrom a zlom, hriechom a vinou, spravodlivosťou a Božím milosrdenstvom a podnecuje Pána, aby odpustil alebo udelil svoje dary. Tento príhovor má v sebe tajomstvo: na jednej strane je pravda, že naše prosby nemôžu zmeniť Boha, ktorý je nekonečne dokonalý; na druhej strane však Pán, keď uzavrel zmluvu s ľuďmi, chcel sa v istom zmysle stať zraniteľným: nie sú mu cudzie ani ľahostajné naše prosby, ale z lásky k nám nám dal moc pohnúť jeho srdcom, aby nám udelil to, o čo prosíme, alebo aby zmiernil trest, ktorý si zaslúžime. To vidíme mnohokrát, keď patriarchovia orodujú za vyvolený ľud.

V evanjeliu Ježiš preberá tento spôsob modlitby plný dôvery, ale zdokonaľuje ho rozhodujúcou novinkou. Keď Ho apoštoli prosia, aby ich naučil modliť sa, Pán im dáva najavo, že prvou podmienkou modlitby je oslovovať Boha „Otče“, cítiť sa ako jeho deti. Prví kresťania boli hlboko presvedčení, že sa môžu obracať na Boha ako milované deti. „Nový život, ktorý priniesol Kristus, sa pred očami tých prvých veriacich javil ako život milovaných Božích detí. Nebola to teoretická alebo abstraktná pravda, ale niečo skutočné, čo ich naplňalo prekypujúcou radosťou. Dobrým príkladom toho je výkrik, ktorý unikol apoštolovi svätému Jánovi v jeho prvom liste: *„Pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec: voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme (1 Jn 3, 1)“*[1].

SVÄTÝ LUKÁŠ uvádza, že apoštoli sa Ježiša opýtali, ako sa majú modliť, keď Ho videli modliť sa „na istom mieste“ (Lk 11, 1), ktoré veľmi staré tradície umiestňujú na vrchol Olivovej hory. Pri rozjímaní nad touto scénou z evanjelia zakladateľ Opus Dei usúdil, že aj v našom prípade, keď v rôznych etapách nášho života túžime po autentickom živote modlitby, je to sám Pán, kto nás naučí modliť sa plodne: „Obráť sa na Ježiša tak, ako sa naňho obracali jeho učeníci: „Pane, nauč nás modliť sa!“ (Lk 11, 1) (...) Nevynašiel som nič nového, keď som za ten čas svojej kňazskej služby túto radu neustále opakoval. Je z Písma svätého, tam som si ju osvojil: Pane, veď ja s tebou vôbec neviem komunikovať! Pane, nauč nás modliť sa! A ihneď prichádza láskyplne na pomoc svetlo, oheň a mocné vanutie Ducha Svätého, ktorý je tým, kto zapalaže plamene a robí ich schopnými roznieť veľké ohne lásky“[2].

Otčenáš je hlavná modlitba kresťana. Keď ju učil apoštolov, „Ježiš nám nezanechal formulu, ktorú by sme mali mechanicky opakovať. Ako v každej ústnej modlitbe, Duch Svätý prostredníctvom Božieho slova učí Božie deti rozprávať sa so svojim Otcom. Ježiš nás neučí len slová synovskej modlitby, ale dáva nám aj Ducha, ktorým sa tieto slová stávajú v nás *duchom a životom* (Jn 6, 63). Ba čo viac: dôkazom a podmienkou našej synovskej modlitby je to, že Otec *poslal do našich sŕdc Ducha svojho Syna, ktorý volá: „Abba, Otče“* (Gal 4,6)“[3].

Jedným zo spôsobov, ako často uvažovať o našom Božom synovstve, ktorý svätý Josemaría žil a odporúčal, je vziať si túto modlitbu do osobného rozjímania, aby nám pomohla byť kontemplatívnymi: „Začínaš: *Otče*. A na chvíľu sa zamysli nad tým, čo znamená toto slovo. Premýšľaj o tom, čo pre teba

znamená tvoj otec, a že okrem tohto pozemského otca máš ešte jedného v nebi: Boha. A napĺňa ťa svätá hrdosť. *Otče náš*. Nie je len tvoj: je náš, všetkých. Potom si bratom všetkých ostatných stvorení na zemi. Preto musíš milovať ľudí, musíš im pomáhať, aby boli dobrými deťmi Božími, lebo všetci spolu tvoríme rodinu nášho Otca v nebi. *Ktorý si na nebesiach...* A hneď si spomenieš, čo si ma počul povedať: že je aj v svätostánku a v našej duši v milosti...“[4].

PO TOM, ČO NÁM ODOVZDAL

Otčenáš, Lukáš uvádza podobenstvo, ktoré povedal Pán, aby nás povzbudil k dôvernej a vytrvalej modlitbe. Krátky príbeh je pomerne malebný. Dej sa odohráva v dome vtedajšej Palestíny, ktorý pozostával z jednej miestnosti, kde sa večer rozložili

rohože, aby v nich mohla spať celá rodina. Keď už všetci ležia, zrazu príde priateľ, zaklope na dvere a požiada o tri bochníky chleba, pravdepodobne všetkých zobudiac. Otec rodiny nedokáže skryť svoje rozčarovanie a upozorňuje ho, že jeho žiadosť je nevhodná. Ježiš však dodáva: „Hovorím vám: Aj keď nevstane a nedá mu preto, že mu je priateľom, pre jeho neodbytnosť vstane a dá mu, čo potrebuje. Aj ja vám hovorím: Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám!“ (Lk 11, 8-9).

Svätý Gregor Veľký sa domnieval, že hoci Boh dokonale pozná naše potreby v každom okamihu, „chce, aby sme ho prosili, chce, aby sme naňho naliehali, chce, aby sme si ho získali určitou neustúpčivosťou“[5]. A svätý Augustín učil, že Pán chce viac udeliť svoje milosrdenstvo, ako my ho prijať[6]. Preto radil: „Volaj svojou modlitbou k Pánovi, u ktorého

odpočíva jeho rodina, pros ho, naliehaj na neho. On vstane a dá ti, ale nie preto, že ho premôže tvoja neodbytnosť, ako v podobenstve o priateľovi. On ti chce dať (...). A odkladá ti to, čo ti chce dať, aby si to, keď ti to odkladá, túžil ešte viac, aby ti to, keby ti to dal hneď, nepripadalo ako niečo bezcenné“[7].

Modlitba je vždy účinná. Hoci nám Pán nie vždy hneď dá to, o čo Ho prosíme, modlitba nám pomáha udržiavať a prehľbovať naše priateľstvo s Ním, vkladať svoju dôveru do Boha, lebo sme si istí, že nás miluje a počúva nás. „Modlitba vždy mení skutočnosť, vždy. Ak sa veci okolo nás nemenia, aspoň my sa meníme, meníme svoje srdce (...). Modliť sa je už teraz víťazstvom nad osamelosťou a zúfalstvom“[8]. Je pravda, že niekedy musíme naďalej žiť v neistote, bez toho, aby sme dostali to, o čo prosíme, ale tak nás Pán sprevádza bližšie v našich

potrebách a predovšetkým vieme, že na konci života modlitby nás čaká dobrý Otec s otvorenou náručou. „Nech nám Pán Ježiš dá milosť pochopiť, že modlitba dojme srdce Boha, milosrdného Otca, ktorý nás miluje a dáva nám svojho Svätého Ducha; a nech nám Panna Mária pomáha byť mužmi a ženami modlitby a dôverovať v dobrotu Pána, ktorý nás vždy počúva“[9].

.....

[1] Lucas Buch, *Nové horizonty*, bod 6.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 244.

[3] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2766.

[4] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 27-X-1972.

[5] Svätý Gregor Veľký, *Komentár k Žalmom*, 8, 2.

[6] Porov. Svätý Augustín, *Reč* 105, 1.

[7] Svätý Augustín, *Reč* 105, 3.

[8] František, *Audiencia*, 9-I-2019.

[9] *Ibid.*

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/
nedela-17-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-
cyklus-c/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/nedela-17-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c/) (09.08.2025)